

בתי משפט

תקנות הדיון בבתי-הדין הרבניים בישראל, התשנ"ג

תוכן ענינים

בתי משפט

תקנות הדיון בבתי-הדין הרבניים בישראל, התשנ"ג*

הותקנו על-ידי מועצת הרבנות הראשית לישראל וחבר דייני בית-הדין הרבני הגדול

מבוא

- א. על-פי תקנות אלו ינהגו החל מיום א' בשבט התשנ"ג, ומאותו יום יפוגו תוקפן של תקנות הדיון בבתי-הדין הרבניים משנת תש"ך ושל תיקונייהן. תחילת תוקף
- ב. התקנות יחולו על כל המשפטים וכל העניינים המובאים לפני בתי-הדין הרבניים בארץ, אם אין לגבי עניין מסוים הוראה אחרת. היקף
- ג. התקנות יחולו על כל המשפטים וכל העניינים המובאים לפני בתי-הדין הרבניים בארץ, אם אין לגבי עניין מסוים הוראה אחרת. בית-הדין הרבני הגדול

פרק א: הרכב בתי-הדין ומקום מושבם

- ד. (1) בית-דין יושב בהרכב של שלושה דיינים, להוציא מקרים שבהם רשאי בית-הדין לדון, מבחינת ההלכה, בפחות משלושה. הרכב בית-הדין
- (2) מבלי לגרוע מכלליות ההוראה שבס"ק (1) רשאי בית דין אזורי לדון בהרכב של פחות משלושה בעניינים אלה:
- א. עניינים שלא על ריב.
- ב. צווים לעיקול נכסים.
- ג. עניין שהסכימו עליו הצדדים, כשעל-פי ההלכה ניתן לוותר על הרכב של שלושה.
- ד. ענייני סדר ומינהל.
- ה. עניינים הנידונים במעמד צד אחד.

(3) ליושב-ראש ההרכב, בבית-הדין הרבני הגדול או האזורי, סמכות לדון לבדו בבקשות צווי-ביניים, לצווים זמניים, להחלטות-ביניים אחרות ובענייני סדר מינהל, ורשאי הוא להסמיך חבר אחר של בית-הדין לדון בעניינים אלו.

(4) נשיא בית-הדין הרבני הגדול רשאי להורות, לפני תחילת הדיון בעניין מסוים, שהדיון בו יהיה לפני מספר בלתי-זוגי גדול יותר של דיינים.

(5) מותב שהחל לדון בעניין מסוים רשאי להורות, בהסמכת נשיא בית-הדין לערעורים, שהמשך הדיון בו יהיה לפני מספר בלתי-זוגי גדול יותר של דיינים ובהם הדיינים שהחלו בדיון.

ה. בית-הדין הרבני הגדול יושב בירושלים. מקום מושב בית-הדין הרבני הגדול

ו. (1) אזורי-השיפוט ומקום מושבם של בתי-הדין הרבניים האזוריים ייקבעו מזמן לזמן על-ידי חבר דייני בית-הדין הרבני הגדול ויפורסמו ברבים. אזורי שיפוט ומקומות-מושב

(2) כל בית-דין או דיון רשאי לשבת בעניין מסוים, אם ראה צורך בכך, באזור-שיפוט שלא במקומו הקבוע, ושלא באזור-שיפוטו ברשות נשיא בית-הדין הרבני הגדול.

נספח לתקנה ו

הודעה על קביעת אזורי-שיפוט ומקום-מושב

בית-הדין הרבני האזורי ירושלים – בירושלים

נפת ירושלים, קיבוץ עין גדי (סמכות מקבילה לבית-הדין הרבני האזורי באר-שבע)

* פורסמו י"פ תשנ"ג מס' 4102 מיום 16.4.1993 עמ' 2299.

בית-הדין הרבני האזורי תל-אביב-יפו – בתל אביב

נפת תל-אביב, תת-נפה רמת-גן, תת-נפה חולון, נפת רמלה (כולל הערים לוד ורמלה);
העיר אילת (בהסכמת הצדדים);

הערים בני-ברק (סמכות מקבילה גם לבית הדין הרבני האזורי פתח-תקוה) וראשון-לציון (סמכות מקבילה גם לבית-הדין הרבני האזורי רחובות); המועצות האזוריות, המועצות המקומיות והיישובים שלהלן (סמכות מקבילה גם לבית-הדין הרבני האזורי פתח-תקוה); המועצות האזוריות הדר-שרון, חוף-השרון ועמק-חפר;
המועצות המקומיות אבן יהודה, טייבה, טירה, כפר-יונה, פרדסיה, קדימה, קלנסוה ותל-מונד;
היישובים אבתאן, ביר א-סכה, גן ליטווינסקי, ימא, ברג'ה ושבות-עם.

בית-הדין הרבני האזורי חיפה – בחיפה

נפת חיפה, נפת עכו, נפת יזרעאל (פרט לעיר בית-שאן והמועצה האזורית בקעת בית-שאן), תת-נפה נצרת; נפת חדרה (סמכות מקבילה גם לבית-הדין הרבני האזורי נתניה, פרט ליישובים אור-עקיבא, בנימינה, גבעת-עדה, זכרון-יעקב, מעגן-מיכאל, עתלית וקיסריה); הערים נצרת ונצרת-עילית (סמכות מקבילה גם לבית-הדין הרבני האזורי טבריה);

בית-הדין האזורי רחובות – ברחובות

העיר ראשון-לציון (סמכות מקבילה גם לבית-הדין הרבני האזורי תל-אביב יפו), המועצה האזורית גזר (החלק שבנפת רחובות); המועצות המקומיות מזכרת-בתיה, נחלת-יהודה, נס-ציונה וקריית-עקרון.

בית-הדין האזורי נתניה – בנתניה

נפת השרון; נפת חדרה (פרט ליישובים או עקיבא, בנימינה, גבעת-עדה, זכרון-יעקב, מעגן-מיכאל, עתלית וקיסריה); סמכות מקבילה לבית-הדין הרבני חיפה.

בית-הדין הרבני האזורי פתח-תקוה – בפתח תקוה

נפת פתח-תקוה; מועצה האזורית דרום השרון; העיר בני-ברק (סמכות מקבילה גם לבית-הדין הרבני האזורי תל-אביב-יפו); המועצות האזוריות והמקומיות שלהלן (סמכות מקבילה גם לבית הדין הרבני האזורי תל-אביב-יפו); המועצות האזוריות; הדר-השרון, חוף-השרון ועמק-חפר;
המועצות המקומיות אבן-יהודה, טייבה, טירה, כפר-יונה, פרדסיה, קדימה, קלנסוה ותל-מונד;
היישובים אבאן, ביר א-סכה, גן ליטווינסקי, ימא, ברג'ה ושבות-עם.

בית-הדין הרבני אשדוד – באשדוד

העיר אשדוד; המועצות האזוריות ברנר, גן רווה, גדרות, נחל שורק, חבל יבנה ובאר-טוביה;
המועצות המקומיות קריית מלאכי (סמכות מקבילה גם לבית-הדין האזורי אשקלון), גדרה, גן יבנה ויבנה.

בית-הדין הרבני האזורי אשקלון – באשקלון

הערים אשקלון וקריית-גת, המועצות האזוריות חוף-אשקלון, יואב, לכיש, שער-הנגב ושפיר;
המועצות המקומיות קריית מלאכי (סמכות מקבילה גם לבית-הדין הרבני האזורי אשדוד) ושדרות.

בית-הדין הרבני האזורי באר-שבע – בבאר-שבע

נפת באר-שבע, תת-נפה אילת, העיר אילת (סמכות מקבילה גם לבית-הדין הרבני האזורי תל-אביב-יפו, בהסכמת הצדדים).

בית-הדין הרבני האזורי טבריה – בטבריה

נפת כנרת, רמת-הגולן, העיר בית-שאן והמועצה האזורית בקעת בית-שאן; הערים נצרת ונצרת-עילית (סמכות מקבילה גם לבית-הדין הרבני האזורי חיפה).

בית-הדין הרבני האזורי צפת – בצפת

נפת צפת ורמת-הגולן.

בית-הדין הרבני האזורי צפת וטבריה רשאי לקבוע את מושבו בקצרין, אם ראה צורך בכך.

בית-הדין הרבני האזורי יהודה ושומרון – בקרית-ארבע-חברון, במעלה-אדומים ובאריאל

יהודה ושומרון

פרק ב: מקום המשפט

- ז. (1) התובע הולך אחר הנתבע, ולכן על התובע להגיש את תביעתו לבית-הדין האזורי של מקום הנתבע.
- (2) כמקומו של הנתבע יראו את מקום מגוריו הקבוע, מקום עבודתו הקבוע או מקום עסקיו העיקריים.
- (3) אין לנתבע בארץ מקום קבוע, כאמור בס"ק (1) ובס"ק (2) – נחשב מקום הימצאו כמקומו.
- (4) אם מקום הימצאו של הנתבע אינו ידוע או שמקום מגוריו הוא בחוץ-לארץ, תוגש התביעה לבית-הדין האזורי של מקום התובע.
- ח. אם לפי הכללים אשר בסעיף הקודם, יותר מבית-דין אזורי אחד נחשב כבית-הדין של מקום הנתבע – הברירה בידי התובע לבחור באחד מבתי-דין אלה. אולם בית-הדין שהעניין הוגש לפניו רשאי – לפי בקשת הנתבע ולאחר שמיעת הצדדים, אם ראה נימוק חשוב לכך – להעביר את הדיון לבית-דין של מקומו האחר של הנתבע.
- ט. במשפט נגד נתבעים אחדים, הברירה בידיה תובע לתבוע במקומו של אחד הנתבעים העיקריים, אולם בית-הדין רשאי להחליט – לפי בקשת נתבע ולאחר שמיעת הצדדים, אם ראה נימוק חשוב לכך – להעביר את הדיון לבית-הדין של מקומו של נתבע אחר.
- י. (1) תביעה בין בני-זוג בענייני אישות תוגש לבית-הדין הרבני של מקום-המגורים האחרון של בני הזוג.
- (2) הוגשה תביעה לבית-דין שלא כאמור בסעיף קטן (1) וניתנו נימוקים לצורך בהגשתה באותו בית-דין, רשאי בית-הדין, לפי שיקול-דעתו, לדון בתביעה.
- (3) הוגשה תביעה בענייני אישות והתנהל דיון בבית-דין במקום פלוני, אם הדיון הסתיים בגירושין – תהא בידי אותו בית-דין הסמכות לדון בעניינים הקשורים אותה תביעה, גם לאחר הגירושין, הסתיים הדיון בהחלטה סופית אחרת בתיק העיקרי – תהא בידי אותו בית-דין הסמכות לדון בשינוי אותה החלטה אם אחד הצדדים ממשיך לגור באיזור שיפוטו של אותו בית-דין.
- יא. תביעה של הורה נגד בנו אפשר להגיש גם לבית-הדין של מקום ההורה, ובית-הדין יחליט אם ההוצאות הנוספות הכרוכות בכך יחולו על התובע.
- יב. נעשתה עיסקה במקום מגוריהם של שני הצדדים, ואחר-כך עזב אחד מהם את המקום – הברירה בידי התובע להגיש תביעה בעניין העיסקה במקומו של הנתבע או במקום העיסקה, אם היא עדיין מתקיימת.
- יג. (1) היה הסכם בין הצדדים על מקום המשפט, כוחו של הסכם כזה הוא יפה, וכל צד קשור בו.
- (2) בית-הדין המוסכם רשאי, על-אף ההסכם, שלא לקבל את התביעה, החלטת בית-הדין טעונה נימוקים בכתב.
- (3) לא קיבל בית-הדין את התביעה, כאמור בס"ק (2), יחולו על התביעה כללי הסמכות

	הרגילים.	
יד.	הוזמן צד לדין בבית-דין ונכנס לטענות לגופו של העניין בלי שיעורר תחילה את שאלת מקום המשפט, רואים אותו כאילו הסכים במפורש להתדיין במקום שהוזמן, ושוב אין שומעים טענה נגד סמכות בית-דין זה.	הסכמה מכללא
טו.	(1) בקשה בעניינים שלא על ריב, כגון היתר לסידור חופה וקידושין, אישור נישואין או ביטלם, אישור גירושין, אימוץ קטנים וכדומה – תוגש במקום-מגוריו של המבקש או המבקשים.	עניינים שלא על ריב
	(2) בקשה למתן צו ירושה, אישור צווה או ייסוד הקדש – תוגש במקום-מגוריו של המבקש או במקום מגורי רוב המבקשים או במקום מגוריו האחרון של הנפטר או במקום שבו נמצא נכס העיזבון או ההקדש.	
טז.	הגיש אדם ביעה שלא במקומו של הנתבע, אלא בבית-דין אחר הקרוב ביותר למקום של הנתבע, בטענה שבנסיבות העניין אינו יכול להתדיין במקומו של הנתבע-רשאי בית-הדין אשר אליו הוגשה בתביעה לדרון בדבר ולהחליט אם להזדקק לתביעה.	תביעה שלא במקום הנתבע
יז.	הוגשה לבית-דין בקשה לשמירת זכויות המבקש מפני חשש של עיגון או של הברחת נכסים, רשאי בית-הדין, אם ראה נימוק לכך, להזדקק לבקשה ולהוציא צווים זמניים בהתאם לבקשה, אף אם לא נתקיימו כללי הסמכות דלעיל. ביקש הנתבע שהמשך הדיון בצו הזמני יתנהל בבית-הדין שהוא בעל סמכות לפי הסעיפים הקודמים, רשאי בית-הדין שהתחיל לדרון בבקשה להחליט, לפי נסיבות העניין, אם להמשיך בדיון או להעבירו לבית-דין בעל סמכות כאמור.	צוים זמניים
יח.	תביעת-אגב או תביעת-נגד יש להגיש באותו בית-דין אשר בו הוגשה בתביעה המקורית.	תביעות אגב ונגד
יט.	(1) טענה בדבר חוסר סמכות מקומית ניתן להגיש בכתב תוך שלושים יום מיום קבלת התביעה. לאחר מועד זה לא תישמע עוד טענה בדבר חוסר סמכות מקומית על ידי הצדדים, ובית-הדין יחליט בדבר לפי שיקול-דעתו.	הטוען חוסר-סמכות
	(2) טען הנתבע לחוסר סמכות מקומית, בכתב או בעל-פה, ביום שנקבע לדיון – חייב הנתבע לפרט לאיזה בית-דין או בתי-דין יש סמכות לפי דבריו, ובמקרה שבית-הדין יקבל את טענת הנתבע בדבר חוסר סמכות מקומית, יוכל התובע לדרוש להעביר את הדיון אל בית-הדין שהוא – לפי דברי הנתבע – בעל סמכות לדרון, ושוב לא יוכל הנתבע לטעון טענת חוסר-סמכות בפני בית-הדין אשר אליו הועבר הדיון.	
	(3) בדיני ממונות חייב הנתבע להעלות טענת חוסר-סמכות מכל סוג בכתב תוך שלושים יום מיום קבלת התביעה ובהתאם לאמור בס"ק (2). לאחר מועד זה לא תישמע כל טענה בדבר חוסר-סמכות.	
כ.	(1) בית הדין רשאי, לפי שיקול-דעתו, לקיים דיון תוך חריגה מכללי הסמכות המקומית דלעיל.	שיפוט במקרים מיוחדים
	(2) נשיא בית-הדין הרבני הגדול לערעורים רשאי, בכל שלב משלבי הדיון, לפי בקשת בית-הדין הדין בעניין מסוים או לבקשת אחד הצדדים, להעביר את הדיון לבית-דין אחר אם ראה נימוק חשוב לכך שיירשם בהחלטתו. בית-הדין שאליו הועבר עניין, כאמור, לא יעבירו לבית-דין אחר.	
כא.	(1) החלטת בית-הדין להעביר תיק לבית-דין אחר או קביעה שמקום הדיון בתיק הוא בבית-דין אחר, תנומק בכתב. ההחלטה טעונה הסכמתו של נשיא בית-הדין הרבני הגדול או של מי שהוסמך לכך על-ידו.	העברת תיק
	(2) החליט בית-הדין להעביר תיק להרכב אחר שבאותו מקום, ואותו הרכב קיבל את התיק לדיון – החלטתו לא טעונה אישור נשיא בית-הדין הרבני הגדול.	
כב.	(1) החלטה של דיון, או של בית-דין אזורי, לפסול את עצמו או להסתלק מלדון בעניין, טעונה אישור של נשיא בית-הדין הרבני הגדול או של דיון שהוסמך על-ידו.	סמכות לקבוע בית-דין
	(2) החלטה של דיון, כאמור, עקב פסלות קרבת משפחה לפי הדין, אינה טעונה אישור, כאמור.	
	(3) החליטו בית-הדין או דיון, כאמור, ואושר כאמור בס"ק (1) ואין באותו איזור בית-דין אשר הכשר לדרון בעניין זה, או שאי-אפשר לקבוע את בית-הדין המוסמך לפי התקנות –	

<p>יקבע נשיא בית הדין הרבני הגדול, או דייך שיוסמך על-ידו, לפי בקשת אחד מבעלי-הדין, את בית-הדין אשר ידון בעניין.</p>	<p>תביעה בשני בתי-דין</p>
<p>כג. הוגשה תביעה בקשר לעניין אחר בבתי-דין שונים בעלי סמכות, יתברר המשפט באותו בית-הדין אשר לפניו הוגשה התביעה בראשונה.</p>	<p>חלוקת העניינים בין בתי-דין</p>
<p>כד. (1) במקום שיש בו יותר מהרכב בית-דין אחד, יקבע ראש אבות בתי-הדין, בהתייעצות עם אבות בתי-הדין במקום, את הסדר העניינים בין בתי-הדין וחלוקתם. (2) לא נקבע הסדר כאמור בס"ק 1, יקבע נשיא בית-הדין הרבני הגדול את הסדר העניינים וחלוקתם, כאמור.</p>	
<p>פרק ג: הגשת המשפט</p>	
<p>כה. כל תביעה תוגש על-ידי מסירת כתב-תביעה למזכירות בית-הדין.</p>	<p>הגשת תביעה</p>
<p>כו. כל כתב-תביעה יכיל</p>	<p>כתב-תביעה</p>
<p>(1) שם בית-הדין שבו מוגשת התביעה.</p>	
<p>(2) שם התובע ושם משפחתו, מספר זהותו, מענו, מיקוד ומספר טלפון; שם האפוטרופוס ומענו, מיקוד מספר טלפון – אם יש לתובע אפוטרופוס; שם המורשה ומענו, מיקוד ומספר טלפון אם התובע מיוצג על-ידי מורשה.</p>	
<p>(3) שם הנתבע ושם משפחתו, מספר זהותו, מענו, מיקוד ומספר טלפון – אם ניתן לברר; שם האפוטרופוס ומענו, אם ישנו כזה – מיקוד ומספר טלפון; שם המורשה ומענו – אם הנתבע מיוצג על-ידי מורשה – מיקוד ומספר טלפון.</p>	
<p>(4) העובדות המשמשות יסוד לתביעה.</p>	
<p>(5) עתירת התובע; ואם העתירה היא לתשלום סכום כסף, עליו לנקוב את הסכום בדיוק או בקירוב, אם התובע, לפי דבריו, אינו יכול לקבוע בדיוק את הסכום בזמן הגשת התביעה.</p>	
<p>כז. התובע רשאי לכלול בכתב-תביעה אחד תביעות אחדות הנובעות מעילות שונות ונפרדות, אלא שעליו לפרט כל אחת מהן לחוד.</p>	<p>צירוף תביעות</p>
<p>כח. (1) כתב-התביעה יהא חתום בחתימת יד התובע או, אם אין התובע יודע לחתום – בתביעת-אצבעו, או על-ידי מורשהו.</p>	<p>חתימת התובע והרשאה</p>
<p>(2) חתימת התובע או טביעת-אצבעו, לפי העניין, תאושר על-ידי המזכיר הראשי של בית-הדין או מי שהוסמך לכך על-ידו.</p>	
<p>(3) נחתם כתב-התביעה על-ידי מורשה, יצרף המורשה לכתב-התביעה הרשאה בכתב.</p>	
<p>(4) כתב-תביעה שנחתם על-ידי מורשה לא יתקבל אם לא צורפה אליו הרשאה בכתב.</p>	
<p>כט. (1) על התובע להגיש העתק אחד של כתב התביעה בשביל בית-הדין וכן מספר העתקים כמספר הנתבעים.</p>	<p>העתקים</p>
<p>(2) העתק מכתב-התביעה יימסר אחר-כך לכל נתבע יחד עם הזמנה לדיון, כאמור להלן בפרק ד.</p>	
<p>ל. מזכירות בית-הדין תקבל את כתב-התביעה עם ההעתקים הנזכרים בסעיף הקודם ותרשום על גבי כתב-התביעה את יום הגשתו ואת המספר הסידורי של התיק; והיא תקבע גם את התאריך לבירור המשפט, תרשום אותו על גבי כתב-התביעה ותחתים את התובע או את מורשהו מתחת לתאריך זה. החתמה זו תשמש אישור הודעה לתובע.</p>	<p>הודעה לתובע</p>
<p>לא. בקביעת תאריכים למשפטים שאינם תביעה למזונות ינהג המזכיר לפי הכלל של כל הקודם – קודם ובהתאם להלכה, אלא אם כן ניתנה לו הוראה אחרת בכתב על-ידי בית-הדין או על-ידי דייך.</p>	<p>קביעת תאריכים</p>
<p>לב. (1) במהלך המשפט רשאי התובע להגיש תביעת-אגב, היינו: תביעה הקשורה לתביעה העיקרית או שיש לה יחס אליה; וכן רשאי הנתבע להגיש במהלך המשפט תביעת-נגד נגד התובע.</p>	<p>תביעת-אגב ותביעת-נגד</p>
<p>(2) תביעת כאלה, אם הן מובאות בשעת הדיון, אין מן הצורך להגישן בכתב, ומספיק אם נרשמו בפרוטוקול, אלא אם החליט בית-הדין אחרת.</p>	
<p>(3) בית-הדין רשאי להחליט שלא לצרף תביעת-אגב או תביעת-נגד לתביעה העיקרית.</p>	

		במקרה זה על בית-הדין לנמק את החלטתו.	
תביעת מזונות	לג.	(1) תביעה למזונות תוגש בצירוף טופס שייקבע לפי תקנה ריא. (2) נתבע בתביעה למזונות יגיש כתב-תשובה לתביעה בצירוף טופס שייקבע לפי תקנת ריא. (3) תביעה למזונות תיקבע לדיון במועד האפשרי הסמוך ביותר ליום הגשת התביעה. הוראה זו תחול גם על כל תאריך נדחה.	
כתב-תשובה	לד.	(1) בתביעה שאינה למזונות הנתבע רשאי, אם רצונו בכך, להגיש כתב-תשובה על כתב-התביעה. (2) על הנתבע להגיש העתק אחד של כתב-התשובה לבית-הדין, ומספר העתקים נוסף כמספר התובעים. (3) מזכירות בית-הדין תעביר את כתב-התשובה לידי התובעים.	
		פרק ד: הזמנת בעל-דין	
הזמנת בעל-דין	לה.	כל הזמנה לבעל-דין תיעשה בכתב, מלבד במקרים שבתקנות אלה נאמר אחרת.	
כתב-ההזמנה	לו.	(1) כל הזמנה לבעל-דין תיעשה בכתב, מלבד במקרים שבתקנות אלה נאמר אחרת. (2) הזמנה צריכה להיות חתומה בחותמת בית-הדין ובחתימת יד פקיד בית-הדין ולשאת את התאריך שבו נכתבה. (3) לכתב-ההזמנה יצורף טופס אישור מסירה. (4) מנהל בית-הדין הרבניים יקבע את מועד תחילתו של ס"ק (3).	
אופן משלוח ההזמנה	לז.	משלוח הזמנה יכול שייעשה באמצעות שליח בית-דין ויכול שייעשה באמצעות הדואר. מזכירות בית-הדין תרשום בתיק התביעה, או בתעודה שתצורף לתיק, מהו אופן משלוח ההזמנה.	
זמן משלוח ההזמנה	לח.	(1) ההזמנה בתביעה שאינה למזונות תישלח לפחות שלושים יום לפני מועד הדיון. (2) במקרים דחופים רשאית המזכירות לסטות מהוראה זו. (3) בית-הדין רשאי לסטות מהוראה זו לפי שיקול-דעתו.	
אישור מסירת ההזמנה	לט.	הזמנה הנעשית באמצעות שליח בית-דין תיעשה בשני טפסים שווים. טופס אחד ישאיר שליח בית-דין בידי המוזמן, ואת השני הוא יחזיר לבית-הדין כשהוא חתום בידי המוזמן ובו יאשר השליח בחתימתו את דבר מסירת ההזמנה וזמנה. אם ההזמנה נעשית באמצעות הדואר, עליה להישלח בדואר רשום עם אישור מסירה, אלא אם הורה בית-הדין על משלוח בדרך אחרת. העתק ההזמנה ואישור ה מסירה יצורפו לתיק התביעה.	
מסירת ההזמנה על-ידי שליח בית-דין	מ.	(1) שליח בית-הדין ימסור את ההזמנה למוזמן בכל מקום שהוא מוצא או פוגש אותו. (2) סירב המוזמן לקבל את ההזמנה מידי שליח בית-הדין או שקיבלה וסירב לחתום, ירשום השליח את דבר הסירוב בכתב על הטופס שהוא מחזיר לבית-הדין. (3) לא מצא שליח בית-הדין את המוזמן, ימסור את ההזמנה בדירת המוזמן לידי אחד מבני-ביתו הבוגרים או במקום עסקו לידי אחד מהעובדים בו או לאחד משכניו הקרובים; יחתים את מקבל ההזמנה וירשום בה את שמו המלא של המקבל וקרבו או יחסו אל המוזמן וזמן מסירה; ואם סירב המקבל לחתום, ירשום את דבר הסירוב. (4) בשום פנים לא ימסור שליח בית-הדין את ההזמנה לידי יריבו של המוזמן.	
הזמנה במקום אחר	מא.	(1) לא יישלחו כתבי בית-דין לנתבע הנמצא מחוץ לתחום מדינת ישראל אלא לאחר שמזכירות בית-הדין תקבל אישור בית-הדין בדבר הצורך לכך. (2) אם בעל-הדין שאותו יש להזמין אינו נמצא במקום מושבו של בית-הדין, ובית-הדין החליט שההזמנה לא תיעשה באמצעות הדואר – תישלח ההזמנה את בית-הדין של המקום אשר בו נמצא המוזמן; ואם אין שם בית-דין – תישלח ההזמנה אל הרב המקומי או אל רשות ציבורית מקומית, והמסירה תיעשה על-ידי שליח בהתאם להוראות סעיף לט.	
תחליף המצאה	מב.	(1) נוכח בית-הדין שאי-אפשר להמציא הזמנה לדיון בדרך שנקבעה, רשאי הוא להורות על המצאת ההזמנה בדרכים אלה, כולן או מקצתן: א. בהדבקת עותק שלה בבית שבו, לפי הידוע, גר או עסק הנמען לאחרונה.	

- ב. בפרסום מודעה ברשומות או בעיתון יומי.
- ג. בכל דרך אחרת שתיראה לו.
- (2) תחליף המצאה לפי תקנה זו כוחה יפה כהמצאה לנמען גופו.
- (3) בית-הדין המורה על תחליף המצאה, יקבע מועד לתחילת המשפט בהתאם לנסיבות.
- מג. בית-הדין לא יחליט על הזמנת בעל-דין בדרך של פרסום, אלא אחרי שמבקש ההזמנה הצהיר בפני בית-הדין או בפני מי שהוסמך לכך על-ידו, כי אינו יודע את מקומו של המוזמן וכי עשה את כל מה שביכולתו לברר את הדבר, לרבות חקירה ודרישה ברשויות המוסמכות, ולא עלה בידו.
- מד. בכל מקרה של מסירת ההזמנה לא לידי בעל-הדין בעצמו, רשאי בית-הדין, לפי הנסיבות, לראות את מסירת ההזמנה כבלתי-מספקת.
- מה. ההודעה על-ידי בית-הדין לצד על תאריך ישיבה שנרשמה בפרוטוקול היא כהזמנה בכתב שנמסרה לצד.
- מו. מסירת כתב-תביעה, פסק-דין או כל כתב אחר המיועד לבעל-דין תיעשה בדרך דומה למסירת ההזמנה בהתאם לאמור לעיל.

הזמנה על-ידי פרסום

הזמנה בלתי-מספקת

הודעת תאריך בבית-הדין

מסירת כתבים אחרים

פרק ה: הרשאה

- מז. (1) כל בעל-דין יכול למנות מורשה להופיע ולפעול בשמו ובמקומו בפני בית-הדין כל-אימת שאין צורך כי בעל-הדין יופיע ויפעל אישית.
- (2) הרשאה למורשה תהא בכתב.
- (3) חבר דייני בית-הדין הרבני הגדול יקבע נוסח להרשאה.
- (4) אם הרשאה אינה בנוסח כאמור בס"ק (3), יחליט בית-הדין אם לקבלה או לאו.
- מח. (1) התברר שבעל-הדין אינו יכול לפעול בעצמו וגם אינו יכול למסור הרשאה כדין ושעיכוב בדיון עלול לגרום נזק לבעל הדין, יכול בית-הדין להרשות לאדם אחר לפעול בשם בעל-הדין ולהגן על זכויותיו גם בלי הרשאה בכתב.
- (2) בית-הדין רשאי למנות לפסול-דין, או למי שזקוק לאפוטרופוס, אפוטרופוס לדין אשר ייצגו ייצוג מלא בכל ההליכים בבית-הדין.
- מט. מורשה על-פי הרשאה יכול, אם הרשאתו מכילה ייפוי-כוח לכך, להעביר את זכויותיו על-פי ההרשאה – כולן או מקצתן – לאחר.
- נ. (1) כמורשה בבית-הדין כשיר לפעול
- א. עורך-דין בעל רשיון לפי חוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961.
- ב. טוען רבני בעל רשיון לפי תקנות הטוענים הרבניים, התשכ"ח-1968.
- (2) בית-הדין יכול להרשות הופעת מורשה לשם פעולה מסוימת או משפט מסוים, אף אם המורשה אינו עורך-דין או טוען רבני מוסמך.
- (3) מורשה שנפסל להופעה, לא יופיע גם שלא בתמורה.
- (4) רשות בית-הדין הנזכרת בס"ק (2) תידרש לגבי כל הופעה וישיבה.
- (5) רב המשמש בקודש, עובד הרבנות או המועצה הדתית או עובד בית-הדין או עובד-מדינה, לא יורשה להופיע בין בתמורה ובין שלא בתמורה, אלא אם כן הוא מופיע בתוקף תפקידו.
- נא. בית-הדין יכול להפסיק את הופעתו של כל מורשה במשפט, אם הוא רואה שהמורשה מפריע להוציא דין אמת לאמיתו או שאינו מצייט להוראת בית-הדין או שאינו מתייחס לבית-הדין בכבוד הראוי.

מינוי מורשה

פעולה ללא הרשאה ומינוי אפוטרופוס לדין

העברת הרשאה

עורכי-דין וטוענים

הפסקת הופעה במשפט

פרק ו: מהלך הדיון

- נב. הדיון בענייני משפחה ובבקשות לגיור מתנהל בדלתיים סגורות, ובשאר העניינים – בדלתיים פתוחות, אלא אם בית-הדין הורה אחרת במשפט מסוים או בישיבה מסוימת. בכל אופן רשאי בית-הדין להרשות או לא להרשות את נוכחותו של אדם מסוים או סוגי בני-אדם.
- נג. אין להופיע לפני בית-הדין אלא בלבוש צנוע והולם, כולל כיסוי-ראש. עורכי-דין וטוענים

דיון בדלתיים סגורות ובדלתיים פתוחות

לבוש צנוע

<p>רבניים יופיעו גם במקטורן או בלבוש עליון, אלא אם כן הסכים בית-הדין להופעה שונה. נד. הדיונים מתנהלים בבית-הדין בדלתיים סגורות הם חסויים. אין לפרסם פרטים על מהלך הדיונים אלא באישור מפורש, בכתב, של בית-הדין.</p>	<p>איסור פרסום</p>
<p>נה. (1) ניהול הדיון וכן השמירה על הסדר והמשמעת בבית-הדין בשעת הדיון הם בידי היושב-ראש של בית-הדין. הוא רשאי גם לצוות להוציא מאולם בית-הדין כל אדם המפריע למהלך הדיון על-ידי נוכחותו, התנהגותו או אי-ציות להוראות או המופיע בלבוש לא-צנוע ובלתי-הולם.</p>	<p>ניהול הדיון</p>
<p>(2) אדם המפריע למהלך הדיון, כאמור בס"ק (1), או כמוגדר בסעיף 2 לחוק בתי דין דתיים (מניעת הפרעה), התשכ"ה-1965 – רשאי בית-הדין לצוות על הרחקתו, ורשאי הוא, לאחר שהתרה באותו אדם והלה לא שעה להתראה, להענישו על אתר בקנס או במאסר עד שלושה חדשים, כאמור בסעיף 2 לחוק האמור.</p>	
<p>נו. (1) לפני התחלת הדיון יברר בית-הדין אם הופיעו הצדדים, ובהעדר אחד מהם – אם הנעדר הוזמן כדין. (2) הפרטים הנזכרים בס"ק (1) יירשמו בפרוטוקול.</p>	<p>בירור הופעה</p>
<p>נד. בהמשך כל מהלך המשפט על בעל-הדין להיות נוכחים גם אם יש להם מורשים, אלא אם כן החליט בית-הדין שאין צורך בנוכחותם או בנוכחות אחד מהם בכל מהלך המשפט או בחלק ממנו.</p>	<p>נוכחות בעלי-הדין אישית</p>
<p>נח. לא הופיע בעל-הדין בעצמו אלא מורשהו, יחליט בית-הדין לפי הנסיבות של המקרה אם (1) לרחות שמיעת הטענות עד שיופיע בעל-הדין בעצמו, או (2) לשמוע את טענת המורשה של בעל-הדין הנעדר עד שיתברר אם יש צורך בהופעת בעל-הדין עצמו אם לא, או (3) אם בעל-הדין אינו יכול להופיע בעצמו, כגון אם הוא בחוץ-לארץ או אם בית-הדין מוצא שחקירת בעל-הדין עצמו לא תוכל להועיל לביורר הדין – לשמוע את המורשה במקום בעל-הדין, או (4) לשגר שליחים לקבל טענות בעל-הדין.</p>	<p>אי-הופעת בעל-דין אישית</p>
<p>נט. הדיון מתנהל לפי סדר זה: (א) טענות התובע והנתבע וחקירתם. (ב) עדויות והוכחות. (ג) סיכומי הצדדים, בעל-פה או בכתב, לפי קביעת בית-הדין.</p>	<p>סדר הדיון</p>
<p>ס. גם אם יש לצדדים מורשים, חייבים בעלי-הדין לטעון בעצמם בתחילה ולברר את דבריהם, ומורשיהם יוכלו להסביר ולנמק את טענותיהם אחרי-כן. (2) בית-הדין יכול, לפי ראות-עיניו, להרשות, בטענות מסוימות או במשפט מסוים, שהמורשה יטען לפני מרשהו או אפילו במקומו. אם בית-הדין מוצא, כי לשם חיקור הדין רצוי שבעל-הדין עצמו לא יהיה נוכח בזמן שמורשהו מרצה את דבריו – רשאי הוא לצוות על כך.</p>	<p>שמיעת בעלי-הדין עצמם</p>
<p>סא. בעל-הדין חייב לענות תשובות מלאות, אמיתיות ונכונות ובלתי השתמטות, על כל השאלות שבית-הדין יעמיד לו או שהצד שכנגד יעמיד לו ברשות בית-הדין; וכן עליו להגיש את כל המסמכים והניירות אשר יידרשו על-ידי בית-הדין או, ברשות בית-הדין, על-ידי הצד שכנגד.</p>	<p>חובת תשובות כנות</p>
<p>סב. בזמן שבעל-הדין מברר את דבריו או עונה לשאלות או נדרש לענות, אין מורשהו רשאי לעזור לו על-ידי הזכרת דברים באיזו דרך שהיא, חוץ אם קיבל רשות על-כך מבית-הדין.</p>	<p>התערבות המורשה</p>
<p>סג. (1) אחרי ששני בעל-הדין הרצו את דבריהם, יורשה הנתבע או מורשהו לחקור ולדרוש את התובע ואחר-כך יורשה התובע או מורשהו לחקור ולדרוש את הנתבע; לאחר-מכן לא תהיה חקירה נוספת אלא לפני רשות בית-הדין. חקירות ודרישות אלה של בעלי-הדין זה את זה צריכות להיות מכוונות לעזור לבית-הדין לברר את האמת. בסמכותו של בית-הדין להורות על סדר שונה, בהחלטה שתירשם.</p>	<p>חקירת בעל-הדין</p>
<p>(2) בית-הדין רשאי לפסול כל שאלה ואף להפסיק את חקירתו של בעל-הדין אם נראה</p>	

<p>לבית-הדין כי השאלה או המשך החקירה מיותרים או שהם עלולים להפריע לבירור האמת. סד. בכל שלב של הדיון רשאי בית-הדין לקבל מבעלי-הדין טענות והסברים נוספים וכמו-כן להעמיד לבעלי-הדין שאלות נוספות.</p>	<p>טענות ושאלות נוספות</p>
<p>סה. מצא בית-הדין שיש אי-התאמה בין כתב-התביעה ובין טענות התובע שבעל-פה, רשאי הוא לקבל את הטענות שבעל-פה או לדחות את שמיעת המשפט כדי לאפשר לתובע לתקן את כתב-תביעתו ולשולחו לצד השני או לבטל את התביעה.</p>	<p>אי-התאמה בטענות</p>
<p>סו. (1) מהלך הדיון ודברי בעלי-הדין והעדים יירשמו בפרוטוקול.</p>	<p>פרוטוקול</p>
<p>(2) רישום הפרוטוקול ייעשה בידי סופר בית-הדין או בידי דיין או בדרך אחרת שיקבע בית הדין, בין בידי רושם או קצרו ובין באמצעות מכשיר הקלטה או באמצעים אחרים.</p>	
<p>(3) בפרוטוקול יירשמו דברי בעלי-הדין והעדים. במהלך רישום הפרוטוקול יסומן כל מסמך המוגש על-ידם במספר סידורי ויצורף לתיק.</p>	
<p>(4) בית-הדין רשאי – לפי בקשת בעל-הדין, ולאחר שניתנה הזדמנות לבעלי-הדין האחרים להשמיע את דבריהם – לתקן רישום בפרוטוקול. הפרוטוקול המתוקן ייחתם על-ידי בית-הדין או סופר הדיינים.</p>	
<p>(5) בקשה לתיקון הפרוטוקול יכול שתהא מוגשת בישיבה הסמוכה לישיבה שבה נרשם הפרוטוקול שאותו מבקשים לתקן או תוך 30 יום מהישיבה הנזכרת – הכול לפי המוקדם יותר. בית-הדין רשאי לקבוע תאריך מאוחר יותר לפי שיקול-דעתו.</p>	
<p>סז. בית-הדין רשאי בכל שלב משלבי הדיון, לאחר שמיעת עיקרי טענות הצדדים, אם הוא רואה צורך או תועלת בדבר – לדרוש מכל אחד מהצדדים להגיש לו הרצאה מפורטת בכתב ולהמציא העתק ממנה לצד שכנגד.</p>	<p>הרצאת דברים בכתב</p>
<p>סח. ראה בית-הדין צורך לשמוע את דברי בעל-הדין עצמו ויש סיבה מספקת, כגון מחלה, מאסר וכדומה, המונעת את בעל הדין מלהופיע – רשאי בית-הדין לשגר סופרי דיינים או אחרים אשר יקבלו את דבריו וירשמו אותם, ואם אפשר, יחתימו עליהם את בעל-הדין. בית-הדין יודיע על כך לצד שכנגד כדי שיכול להיות נוכח באותו מעמד ולחקור את בעל-הדין.</p>	<p>שמיעת בעל-דין על-ידי סופרי הדיינים</p>
<p>סט. מת אחד מבעלי-הדין במהלך המשפט, מזמין בית-הדין, אם הוא רואה שיש מקום לכך לפי טיב העניין, את היוורשים או את האפוטרופוס, אם נתמנה אפוטרופוס, וימשיך בבירור המשפט מהנקודה שעמד בה.</p>	<p>כשבבעל-דין נפטר</p>
<p>ע. בכל שלב משלבי הדיון רשאי בית-הדין להחליט בדבר השימוש בחומר של הליכים אחרים שהיו לבעלי-הדין או לאחד מהם.</p>	<p>שימוש בהליכים אחרים</p>
<p>עא. הועבר משפט, אחרי שהחל הדיון בו, מהרכב בית-דין אחד להרכב בית-דין אחר או שבא שינוי בהרכב בית-הדין – יחליט בית-הדין בהרכב החדש, לאחר שמיעת דברי הצדדים בעל-פה או בכתב לפי החלטת בית-הדין, אם להמשיך את הדיון מאותו השלב שבו נפסק הדיון בהרכב הקודם או להתחיל את המשפט מהתחלתו או מאחד השלבים הקודמים. הוראה זו תחול גם על העברת משפט מהרכב להרכב בבית-הדין הרבני הגדול.</p>	<p>משפט שהועבר מהרכב אחר ושינוי בהרכב</p>
<p>עב. הטיל בית-הדין על בעל-דין להביא עדים או ראיה לדבריו ושאלו אם יש לו עדים או ראיה וענה שאין לו, שוב אין בית-הדין מקבל ממנו עדים או ראיה, אלא אם כן נתן טעם מספיק לדבריו הראשונים.</p>	<p>"אין לי עדים"</p>
<p>עג. גם לאחר שבעל-דין הצהיר "אין לי עדים ואין לי ראיה", רשאי בית-הדין להחליט על שמיעת עדות והוכחות, אם הנדון הוא עניין שלא מעילו בו מחילה והודאה או שאין להצהרה תוקף של מחילה או הודאת בעל-דין.</p>	<p>שמיעת עדים לאחר-מכן</p>
<p>עד. ראה בית-הדין שיש לתת לבעל-דין ארכה לשם הזמנת עדים או לשם המצאת ראיה אחרת, יתן לו ארכה מתאימה. עבר הזמן ובעל-הדין לא הביא את הראיה, בית-הדין רשאי לגמור את הדיון ולהוציא את הפסק בלעדית.</p>	<p>ארכה להבאת עדים</p>
<p>עה. עם גמר הטענות והראיות ישאל בית-הדין את הצדדים אם יש להם עוד טענות וראיות, ואם אין להם – יודעי בית-הדין כי בכך נגמרה שמיעת טענות וראיות, והדבר יירשם בפרוטוקול.</p>	<p>הודעה על סיום טענות וראיות</p>
<p>עו. אחרי הודעה זו יורה בית-הדין לצדדים לסכם את דבריהם בעל-פה או בכתב, אלא אם יחליט בית-הדין, בהסכמת הצדדים, שאין צורך בכך.</p>	<p>סיכומים</p>

<p>עז. ראשון לסיכום הטענות הוא התובע, ואחריו מסכם הנתבע. בית-הדין רשאי, לפי ראות-עיניו, להרשות לתובע לענות בנקודה מסוימת או בנקודות מסוימות לסיכום של הנתבע.</p>	<p>סדר הסיכומים</p>
<p>עח. (1) בעל-דין הרוצה לבטל, בכל שלב משלבי הדיון, תביעה או בקשה שהוגשה על-ידו – יגיש בקשה בכתב לכך לבית-הדין שלפניו הוגשה התביעה או הבקשה. (2) הוגשה בקשה, כאמור, לפני שהנתבע או המשיב הוזמנו לדין – יחליט בית-הדין אם יש להעביר את העתק הבקשה לנתבע או למשיב, אם לאו. (3) הוגשה בקשה, כאמור, אחרי שהנתבע או המשיב הוזמנו לדין – יועבר העתק הבקשה לנתבע או למשיב. (4) הנתבע או המשיב רשאים להשיב בכתב לבקשה תוך חמישה-עשר יום מהיום שהעתק נמסר לו.</p>	<p>ביטול התביעה</p>
<p>(5) בית-הדין יחליט אם לשמוע את בעלי-הדין גם בעל-פה בעניין הבקשה, אם לאו. (6) ההחלטה אם לקבל את הבקשה, כאמור, או לדחותה מסורה לשיקול-דעתו של בית-הדין. (7) בהחליטו בעניין בקשה יחליט בית-הדין גם בדבר הוצאות אשר נגרמו עקב התביעה או הבקשה, ועקב הבקשה – לביטולה. (8) החליט בית-הדין שלא להיעתר לבקשה, רשאי בית-הדין לפסוק בהתאם לחומר שבתיק או לתת הוראה אחרת בדבר המשך דיון.</p>	<p>הזנת תביעה</p>
<p>עט. (1) תובע שהזניח תביעתו ולא פנה בעניין אל בית-הדין במשך שישה חודשים רצופים, רשאי בית-הדין להחליט על ביטול התביעה לאחר שניתנה הודעה לצדדים וניתנה להם הזדמנות לנמק מדוע לא תימחק התביעה. (2) בית-הדין רשאי להחליט על ביטול התביעה גם ללא הזמנת הצדדים, אם ראה צורך בכך.</p>	<p>הזנת תביעה</p>
<p>פרק ז: עדות</p>	
<p>פ. החליט בית-הדין לשמוע עדים, מזמינים אותם כדרך שמזמינים בעלי-דין. פא. כל צד רשאי להביא בעצמו את עדיו לבית-הדין, לאחר שקיבל רשות מבית-הדין. פב. (1) צד המבקש להזמין עד על-ידי בית-הדין יידרש להבטיח את הוצאותיו ודמי-בטלה. (2) שיעור הוצאות עד או מומחה ייקבע על-ידי בית-הדין בתום עדותם. כן יוחלט אז מי ישא בהוצאות.</p>	<p>הזמנת עדים הבאת עדים הבטחת הוצאות</p>
<p>פג. בית-הדין רשאי, לפי שיקול דעתו, להזמין כל אדם או לדרוש המצאת מסמכים והוכחות, אם ראה צורך בכך. הוצאות עד שהוזמן, כאמור, יקבעו על ידי בית-הדין וכן יוחלט מי ישא בהם, לפי העניין – אוצר המדינה או מי מהצדדים.</p>	<p>הזמנה ביחמת בית-הדין</p>
<p>פד. לפני קבלת העדות יזהיר בית-הדין את העד כדין וכחוק שיגיד את האמת ושלא יכבוש עדותו.</p>	<p>אזהרה לעדים</p>
<p>פה. סופר הדיינים ירשום את שם העד ופרטיו האישיים ואם הוזהר וכן ירשום את כל דברי העדות.</p>	<p>ירשום העדות</p>
<p>פו. (1) עדים מעידים בעל-פה, כל אחד שלא בפני הבא אחריו, בפני בית-הדין ובפני בעלי-הדין ובאי-כוחם; אולם בית-הדין רשאי להחליט לשמוע עדות שלא בפני בעל-דין ובא-כוחו, אם ראה סיבה מספקת לכך לפי הדין. (2) החלטה על שמיעת עדות שלא בפני בעל-דין ובא-כוחו תירשם בפרוטוקול, ובהחלטה תנומק הסיבה לכך.</p>	<p>עדות בפני מי</p>
<p>פז. אם לפי הדיון אפשר לקבל עדות מסוימת בכתב, יחליט בית-הדין על דבר קבלת העדות בכתב ועל דרך קבלתה.</p>	<p>עדות בכתב</p>
<p>פח. עד המעיד בלשון שאינה מובנת לבית-הדין יחליט בית-הדין על אופן קבלת העדות. החליט בית-הדין לקבל עדות על-פי תורגמן, יקבע בית-הדין את התורגמן ואת שכרו.</p>	<p>עדות באמצעות תורגמן</p>
<p>פט. (1) העד מגיד את עדותו ובית-הדין חוקרו. אחר-כך רשאי לחוקרו הצד שהזמינו ואחריו הצד שכנגד.</p>	<p>חקירת עדים</p>

<p>(2) ראה בית-הדין צורך בכך, רשאי הוא לחקור את העדים לפני החקירה הנגדית. (3) בית-הדין רשאי להוסיף בכל עת שאלות נוספות וכן להרשות לבעלי-הדין או לאחד מהם לעשות כך.</p>	
<p>צ. בית-הדין רשאי לפסול כל שאלה שהוצגה לעד ואף להפסיק את חקירתו על-ידי בעלי-הדין, אם בית-הדין חושש שיש בשאלה או בחקירה משום שמא ילמד לשקר או אם נראה לבית-הדין כי השאלה היא מיותרת או שיש בה משום עלבון או הפחדה.</p>	פסילת שאלות
<p>צא. לאחר קבלת העדות יחתום העד על הפרוטוקול, ובית-הדין יאשר בחתימתו שהעדות נתקבלה בפניו.</p>	אישור גביית העדות
<p>צב. (1) ראה בית-הדין שיש סיבה מספקת המונעת את העד מלהופיע בפניו ויש גם סיבה המונעת מבית-הדין ללכת אל העד לגביית עדותו, יכול בית-הדין להחליט לשלוח אליו סופרי דיינים או אחרים והם יגבו את עדותו כאמור לעיל, לאחר שהוזמנו הצדדים ובאי-כוחם, והם רשאים לחוקרו. גובי העדות יחתימו את העד על עדותו ויאשרו בחתימתם כי העדות נתקבלה בפניהם. במקרה שהעד לא חתם, יציינו את סיבת הדבר. מהלך גביית העדות יירשם.</p>	גביית עדות על-ידי סופרי הדיינים
<p>(2) על-אף האמור בס"ק (1), סופרי הדיינים יפעלו בגביית העדות וחקירת העד בהתאם להנחיות הכלליות של בית-הדין.</p>	
<p>(3) במקרים של עיגון או שקיים חשש לאי-הופעת העד בשלב מאוחר יותר, רשאי בית-הדין לשמוע את העדות לפני שמיעת טענותיהם של הצדדים.</p>	
<p>צג. עד שאינו גר בשטח שיפוטו של בית-הדין הדין בעניין, רשאי בית-הדין להחליט שעדותו תיגבה על-ידי בית-הדין שבאיזור שיפוטו גר העד. בית-הדין הדין מעביר את העניין שעליו לגבות את העדות לבית-הדין הגובה את העדות.</p>	גביית עדות על-ידי בית-דין אחר
<p>צד. בית-הדין הגובה את העדות מודיע לבעלי-הדין את תאריך שמיעת העדות וגובה את העדות בהתאם לסדר גביית עדות בבית-הדין הדין.</p>	סדר גביית העדות
<p>צה. אחרי גביית העדות מעביר בית-הדין הגובה את העדות את הפרוטוקול עצמו או העתק ממנו חתום על-ידו, לבית-הדין הדין.</p>	העברת הפרוטוקול
<p>צו. אם יש צורך לגבות עדות בחוץ-לארץ, יקבע בית-הדין מי יגבה את העדות וסדרי גבייתה.</p>	גביית עדות בחוץ-לארץ
פרק ח: שבועה	
<p>צז. חויב בעל-דין להישבע, מפציר בית-הדין תחילה בבעלי-הדין לחזור מעניין השבועה. לא חזרו בהם – מנסח בית-הדין את השבועה בכתב בלשון המובנת לנשבע, מזהיר את החייב בשבועה שלא יישבע לשקר, ואם המשביע – שלא יגרום לשבועת שקר.</p>	סדר השבעת בעל-דין
<p>צח. חויב בעל-דין להישבע, מפציר בית-הדין תחילה בבעלי-הדין לחזור מעניין השבועה. לא חזרו בהם – מנסח בית-הדין את השבועה בכתב בלשון המובנת לנשבע, מזהיר את החייב בשבועה שלא יישבע לשקר, ואם המשביע – שלא יגרום לשבועת שקר.</p>	שבועה בפני מי
<p>צט. אם החייב בשבועה אינו גר בשטר שיפוטו של בית-הדין, ובית-הדין מחליט שיש להשביעו במקום שבו הוא גר – הריהו שולח את נוסח השבועה לבית-הדין של אותו המקום, וזה מזמין את הצדדים, משביע את החייב ושולח את הפרוטוקול של השבועה חתום בידי בית-הדין אל בית-הדין הדין בעניין.</p>	השבעה על-ידי בית-דין אחר
פרק ט: אי-הופעת בעלי-דין או עדים	
<p>ק. (1) לא הופיעו בעלי-הדין לשיבה שנקבעה לבירור המשפט והם הוזמנו כדין, רשאי בית-הדין לדחות את הדיון בלי תאריך או למחוק את התביעה. התביעה תימחק לאחר שניתנה לצדדים הודעה על כך וניתנה להם אפשרות להגיב בכתב.</p>	אי-הופעת בעלי-הדין
<p>(2) לא מחק בית-הדין את התביעה, ותוך שלושים יום לא פנה אחד מבעלי-הדין בכתב לבית-הדין בדבר המשכת המשפט – רשאי בית-הדין להורות על מחיקת התביעה לאחר שניתנה לצדדים הזדמנות להגיב בכתב.</p>	
<p>(3) בית-הדין רשאי להחליט על מחיקת התביעה, במקרים האמורים בס"ק (1) ובס"ק (2) גם ללא הודעה לצדדים וללא שמיעת טענותיהם, אם ראה צורך בכך.</p>	
<p>קא. הופיע התובע ולא הופיע הנתבע, והוא הוזמן כדין – רשאי בית-הדין להחליט על בירור</p>	אי-הופעת הנתע

התביעה, כולל שמיעת עדות וראיות, שלא בפני הנתבע ולתת פסק-דין או לדחות את הישיבה לתאריך אחר.

קב. הופיע הנתבע ולא הופיע התובע, והוא הוזמן כדין – ימחק בית-הדין את התביעה לדרישת הנתבע, אלא אם כן בית-הדין מוצא שלפי הנסיבות אין למחוק את התביעה, ואז יידחה הדיון ללא קביעת תאריך.

אי-הופעת התובע

קג. בכל מקרה של אי-הופעת בעל-דין, כאמור בסעיפים הקודמים, ידון בית-הדין ויחליט – אם יידרש לכך – בדבר ההוצאות שנגרמו עקב אי-ההופעה.

מקום

קד. מי שהוזמן להשיב על תביעה שהוגשה נגדו או לטעון לתביעה שהגיש או שהוזמן להעיד ולא התייצב נצטווה להמציא מסמך ולא המציאו, יחולו לגביו הוראות סעיף 4 לחוק בית דין דתיים (כפיית ציות), התשט"ז-1956.

אי-התייצבות

קה. ניתנו פסק-דין, החלטה או צו, שלא בפני בעל-דין – תעביר המזכירות העתק מהם לבעל-דין שבהיעדרו ניתנו.

העברת העתק פסק-דין

פרק י: עיכוב, עיקול וצו-מניעה זמני

קו. (1) הוגשה בקשה לעכב יציאת אדם מן הארץ מתוך טענת חשש עיגון או לשם הבטחת זכויות שהוגשה עליהן תביעה או זכויות לפי פסק-דין, רשאי בית-הדין לדון בבקשה גם שלא בפני הנתבע, אם בית-הדין רואה כי נסיבות המקרה מצדיקות זאת.

עיכוב יציאה שלא בפני בעל-דין

(2) בית-הדין רשאי לדון בבקשה לעיכוב יציאת אדם מהארץ מתוך טענת חשש עיגון, גם אם הבקשה שהוגשה שלא על-ידי בעל הדין, אם נראה לבית-הדין שמטרת הבקשה היא למנוע עיגון.

קז. (א) (1) תוקפו של צו עיכוב יציאה מהארץ שניתן במעמד צד אחד יהיה לתקופה של שלושים יום. המבקש חייב להודיע לצד שנגדו הוצא הצו על הוצאת הצו תוך ארבעה ימים מיום שהצו ניתן. על המבקש להמציא לבית-הדין אישור שהצו נמסר לצד השני או אישור על תחליף מסירה או להמציא נימוק להנחת דעתו של בית-הדין אם לא היתה מסירה.

תוקף הצו, תנאים וסדרי דין

(2) בית-הדין רשאי להתנות מתן צו במעמד צד אחד במתן ערבות מטעם המבקש או ערבות צד שלישי או שניהם גם יחד.

(3) הוגשה התנגדות לצו שניתן במעמד צד אחד, ידון בית-הדין בהתנגדות תוך שבעה ימים. ההחלטה תינתן תוך שלושה ימים מיום הדיון. כל עוד לא ניתנה החלטה, יעמוד הצו בעינו.

(4) הדיון בהתנגדות יהיה במעמד שני הצדדים, אלא אם החליט בית-הדין לדון בבקשה שלא במעמד הצדדים.

(5) הדיון בהתנגדות יכול שיהיה בהרכב שונה מזה שנתן את הצו.

(6) לא הוגשה התנגדות תוך שלושים יום ומילא המבקש אחר האמור בס"ק (1), יוארך הצו לתקופה של שנה, ובית-הדין ידון בבקשה בתאריך מוקדם במעמד שני הצדדים. הדיון בבקשה יכול שיתקיים במועד שנקבע לדיון בתיק העירי או בתיק אחר של הצדדים.

(7) בית-הדין רשאי, נוסף על הצו, להורות על הפקדת דרכונו או תעודת-המעבר של המעוכב וכן להתנות תנאים ליציאתו מן הארץ.

(8) בכל צו לעיכוב יציאת אדם מהארץ רשאי בית-הדין, כאשר הוא רואה צורך בכך, גם אם לא נתבקש לכך על-ידי אחד מבעלי-הדין, להאריך, גם שלא במעמד, את עיכוב היציאה, לתקופה נוספת, שלא תעלה על שנה. צו שהוארך לפי סעיף קטן זה ניתן להארכות נוספות, כאמור.

(9) בית-הדין רשאי לסטות מן ההוראות דלעיל או מחלק מהן, מטעמים שיירשמו, ובלבד שיקיים דיון תוך שבעה ימים, כאמור בס"ק (3).

(ב) הוגשה בקשה לביטול צו עיכוב יציאה מהארץ, ידון בית-הדין בבקשה במעמד שני הצדדים, אלא אם החליט בית-הדין, מטעמים שיירשמו, כי ידון בבקשה במעמד צד אחד. העתק ההחלטה ישלח לבעל-הדין שהחלטה ניתנה בהיעדרו.

<p>קח. (1) (א) להבטחת זכויות בנכסים שלגביהם הוגשה תביעה בבית-הדין או להבטחת זכויות לפי פסק-דין, רשאי בית-הדין ליתן צו עיכול על נכסים או זכויות שבידי הנתבע וכן על נכסים או זכויות של הנתבע שבידי צד שלישי.</p> <p>(ב) בית-הדין רשאי לדון במתן צו, כאמור, גם שלא במעמד הצדדים, אם ראה שנוסיבות המקרה מצדיקות זאת.</p> <p>(2) בית-הדין רשאי להגביל את תוקפו של צו העיקול בזמן וכן רשאי הוא להתנותו במילוי תנאים שייראו לו.</p> <p>(3) מזכירות בית-הדין תודיע לצדדים הנוגעים בדבר את דבר הטלת העיקול.</p>	<p>עיקול נכסים</p>
<p>קט. דיון בבקשה לצו-מניעה זמני במעמד צד אחד יהיה לפי ההוראות של תקנה קז, בשינויים המחוייבים.</p>	<p>צו-מניעה זמני</p>
<p>פרק יא: פשר, החלטה, פסק</p>	
<p>קי. באו הצדדים לידי הסכם של פשרה, מכתוב בית-הדין את הפשר לכל פרטיו, אם לא הוגש על-ידי בעלי-הדין עצמם. בית-הדין מקריא את הפשר בפני הצדדים, ואם ראה צורך בכך מתחם את הצדדים עליו ומקבלים קניין, אם יש צורך לפי הדין בקניין.</p> <p>בית-הדין מאשר את הפשר, כולו או חלקו, ככל שניתן לאשרו לפי הדין, ובאישורו מקבל הפשר, כולו או חלקו, תוקף של פסק-דין.</p>	<p>פשרה ופסק-דין על-פיה</p>
<p>קיב. אין תוקף להחלטה או לפסק-דין כל עוד לא נכתבו ונחתמו, כאמור בתקנה קיא, על-ידי בית-הדין.</p>	<p>העדר תוקף</p>
<p>קיד. בית-הדין צריך להוציא את הפסק מיד כשנתברר לו הדין. לא ניתנו פסק-דין או החלטה תוך שישים יום מתום ההליכים, ידווח על כך לנשיא בית-הדין הגדול או למי שהוסמך לכך על-ידו.</p> <p>קיה. כל החלטה, למעט החלטה דיונית, שניתנה תוך מהלך המשפט, צריכה להיות כתובה ומנומקת; אולם בית-הדין יכול לדחות את מתן נימוקי ההחלטה לתאריך אחר או לפסק-הדין הסופי, מלבד במקרים שלגביהם יש הוראה אחרת בתקנות אלו.</p>	<p>אי-השתיית מתן פסק-דין</p>
<p>קטו. כל פסק-דין צריך להכיל, מלבד ההחלטה בנושא המשפט, גם</p> <p>(א) סיכום תמציתי של טענות הצדדים.</p> <p>(ב) קביעת העובדות החשובות.</p> <p>(ג) נימוקי ההחלטה.</p>	<p>תוכן פסק-דין</p>
<p>קטז. בהסכמת שני הצדדים ואחרי שוויתרו על זכות ערעור, רשאי בית-הדין להוציא פסק, מבלי לפרש מאיזה טעם דן.</p>	<p>ויתור על נימוקים</p>
<p>קיז. כל פסק-דין על מסירת דבר בעין צריך לתאר ולסמן את הדבר בפרוטרוט ככל האפשר, וכן גם לקבוע, אם בית-הדין רואה צורך בכך, את סך הכסף שהחייב יהיה צריך לשלם לזוכה בדין, אם לא ימסור לו את הדבר.</p>	<p>פסק-דין על מסירת דבר בעין</p>
<p>קיח. (1) בית-הדין יודיע לצדדים על מועד מתן פסק-הדין. הוראה זו לא תחול על פסקי-דין, החלטות או צווים הניתנים במעמד צד אחד.</p> <p>(2) תאריך ההחלטה או הפסק הוא יום הכרזתם בבית-הדין, ותאריך זה צריך להירשם בהחלטה או בפסק.</p> <p>(3) בית-הדין רשאי להכריז פסק-דין גם שלא בפני בעלי-הדין או אחד מהם אם הודע להם על המועד.</p> <p>(4) כל פסק-דין, לרבות פסק-דין שניתן שלא בפני הצד, ניתן לביצוע מיד עם הכרזתו.</p> <p>(5) לא קיבל בעל-דין הודעה מראש על המועד שבו יינתן פסק-הדין, תודיע לו מזכירות בית-הדין בכתב כי פסק-הדין ניתן ונמצא בתיק.</p> <p>(6) לדרישת כל צד שהוא תשלח מזכירות בית-הדין לצד שכנגד העתק מאושר מהפסק.</p>	<p>הודעת פסק-דין ותוקפו לביצוע</p>

(7) בפסק-הדין יירשם בפני מי הוא הודע או אם ניתן שלא במעמד הצדדים.

פרק יב: הוצאות ושכר טרחתו של המורשה

הוצאות המשפט קיט. (1) בית-הדין מוסמך לפסוק הוצאות המשפט. הוצאות המשפט כוללות אגרות, הוצאות העדים, תרגום, שכר טרחתו של המורשה וכל הוצאה אחרת שתיראה לבית-הדין.
(2) כל פסק-דין או החלטה הגומרת את הדין צריכים להכיל החלטה על מי חלות הוצאות המשפט.

פרק יג: פסק-דין שניתן במעמד צד אחד

התנגדות לפסק-דין קכ. ניתן פסק-דין במעמד צד אחד, רשאי בעל-הדין להגיש בקשה לביטולו או לשינויו.
מועד הגשה קכא. בקשה לביטול יש להגיש תוך שלושים יום מהיום שנמסר לבעל-הדין העתק מפסק-הדין, אולם רשאי הוא להגיש את הבקשה גם לפני שנמסר לו העתק הפסק.
דרך הגשה קכב. בקשה לביטול תוגש בכתב, עם העתק לצד שכנגד.
סדרי הדין בה קכג. סדרי הדין הם כמו בכל תביעה, אלא שהמבקש טוען ראשון.
ביצוע פסק-הדין ביצוע פסק-הדין קכד. פסק-הדין שהוגשה בקשה לביטולו עומד בתוקפו וניתן לביצוע כל עוד לא בוטל על-ידי בית-הדין או עוכב ביצועו.
עיכוב הביצוע קכה. הוגשה בקשה לביטול, רשאי בית-הדין לעכב את ביצוע פסק-הדין אם נתבקש לכך ורשאי הוא להחליט על עיכוב ביצוע במעמד צד אחד.
עבר המועד קכו. לא הוגשה בקשה לביטול בתוך התקופה, כאמור בתקנה קכא, לא ידון בית-הדין בבקשה לביטול פסק-הדין, אלא רק בדרך סתירת הדין ודיון מחדש כפי שנקבע בפרק הבא.
אישור פסק-הדין או ביטולו קכז. אחרי הבירור, כאמור בפרק זה, יאשר בית-הדין את פסק-הדין או יבטלו ויוציא פסק-דין חדש.

פרק יד: סתירת הדין ודיון מחדש

דיון מחדש ביוזמת בית-הדין קכח. חושש בית-הדין שטעה בפסק-דינו, יזמין את הצדדים לבירור נוסף, ובמקרה זה רשאי בית-הדין לעכב את ביצוע פסק-הדין עד לבירור.
דיון מחדש לבקשת בעל-הדין קכט. (1) בעל-דין זכאי בכל זמן לבקש דיון מחדש מבית-הדין שדן בעיינו על סמך טענות עובדתיות או ראיות חדשות שלא היו ידועות לו בדיון הקודם.
(2) המבקש יגיש בקשה בכתב ויפרט בה את הטענות או הראיות החדשות ואת הסיבה למה לא הביא אותן בדיון הקודם.
הדיון בבקשה קל. (1) בית-הדין ידון בבקשה מבלי לשמוע שום צד ויחליט אם יש לדחות את הבקשה או שיש להזמין את הצדדים לדיון בבקשה.
(2) החליט בית-הדין שיש להזמין את הצדדים לדיון בבקשה, רשאי בית-הדין לעכב את ביצוע פסק-הדין עד לבירור.
פסק-הדין קלא. אחרי הבירור כאמור, בפרק זה, יאשר בית-הדין את פסק-הדין או יבטלו ויוציא פסק-דין חדש.

פרק טו: ערעור

ערעור על פסק-דין והחלטה קלב. (1) כל פסק-דין וכל החלטה של בית-דין אזורי הגומרת את הדין באופן שלא יינתן עוד פסק-דין, ניתנים לערעור לבית-הדין הגדול.
(2) על פסק-דין זמני או החלטה-ביניים אין ערעור, אלא לאחר קבלת רשות לערער מבית-הדין הגדול.
(3) בית-הדין הגדול רשאי, בנסיבות מיוחדות, להרשות ערעור גם מסיבות שאינן מנויות כאן.
ערעור ברשות קלג. (1) הבקשה לרשות לערער תכלול העתק פסק-הדין או ההחלטה נשוא הערעור, נימוקי הערעור ונימוקים למה לא יישמע הערעור לאחר מתן פסק-הדין הסופי.
(2) תקופת הגשת בקשה, כאמור, היא עשרה ימים מיום מתן פסק-הדין או ההחלטה נשוא הערעור, לא קיבל בעל-הדין הודעה מראש על המועד שבו יינתנו פסק-הדין או ההחלטה,

<p>תהיה התקופה עשרה ימים מהיום שבו הודע לו כי פסק-הדין או ההחלטה ניתנו. (3) על בקשות לרשות ערעור, הארכת מועד להגשת ערעור, הקדמת מועד דיון ודחייתו, יחליט בית-הדין או נשיא בית-הדין הרבני הגדול או אחד מדייני בית-הדין הרבני הגדול שהוסמך לכך, על-פי החומר שבכתב, ללא שמיעת הצדדים. (4) הוחלט לתת רשות ערעור, כאמור, תשמע הבקשה האמורה כתב-ערעור, והודעה על כך תימסר לצדדים. (5) תוך שבועיים מיום מסירת ההודעה למבקש עליו להשלים את כל הדרוש להגשת ערעור, כאמור להלן.</p>	
<p>קלד. בית-הדין הרבני הגדול רשאי, לפי שיקול-דעתו, להתנות את הגשת הערעור בהפקדת ערבויות מתאימות.</p>	<p>תנאים לערעור</p>
<p>קלה. אין ערעור אלא על יסוד הנימוקים דלהלן: (א) טעות בהלכה.</p>	<p>נימוקי ערעור</p>
<p>(ב) טעות הנראית לעין בשיקול-הדעת או בקביעת העובדות. (ג) פגם בניהול הדיון באופן המשפיע על תוצאות הדיון.</p>	
<p>קלו. אין ערעור על יסוד נסיבות שנתעוררו אחרי סיום הדיון או על-פי הוכחות או עובדות אשר לא הובאו בפני בית-הדין הפוסק.</p>	<p>חומר שלא היה לפני בית-הדין הפוסק</p>
<p>קלז. פסק-דין שניתן על סמך שטר-בוררות אינו נין לערעור אם צוין בשטר-הבוררות ששני הצדדים מוותרים על זכות הערעור או שהצדדים הצהירו בפני בית-הדין כי הם מוותרים על זכות הערעור. הצהיר צד אחד, כאמור, לא יוכל הוא לערער אלא אם כן ערער הצד שכנגד.</p>	<p>ויתור על זכות ערעור</p>
<p>קלח. (1) תקופת הערעור לכל בעל-דין היא שלושים יום מיום מתן פסק-הדין. (2) לא קיבל בעל-דין הודעה מראש על המועד שבו יינתן פסק-הדין, תקופת הערעור לכל בעל-דין היא שלושים יום מהיום שבו הודע לו כי פסק-הדין ניתן.</p>	<p>מועד הגשת ערעור</p>
<p>קלט. בנסיבות מיוחדות רשאי בית-הדין הגדול להחליט על קבלת ערעור שהוגש אחרי התקופה האמורה, לאחר שניתנה לכל בעל-הדין האפשרות להביע את דעתם על כך.</p>	<p>ארכה להגשת ערעור</p>
<p>קמ. הערעור יוגש על-ידי מסירת כתב-ערעור למזכירות בית-הדין האזורי שדן או למזכירות בית-הדין הרבני הגדול. קמא. כל כתב-ערעור יכלול את</p>	<p>דרך הגשת ערעור</p>
<p>(א) שם המערער ומענו, מספר זהותו ומספר הטלפון שלו. (ב) שם המשיב ומענו, מספר זהותו ומספר הטלפון שלו – אם ניתן לבררם. (ג) ציון בית-הדין שהוציא את פסק-הדין או ההחלטה נשוא הערעור. (ד) תאריך נתינתו או מסירתו. (ה) נימוקי הערעור (ו) עתירת המערער</p>	<p>כתב-הערעור</p>
<p>קמב. הוגש ערעור על פסק-דין שניתן ללא נימוקים, רשאי בית-הדין הרבני הגדול, גם טרם התחלת הדיון בערעור, להורות לבית-הדין האזורי לתת נימוקים בתוך זמן שיורה; וכן רשאי הוא לעכב ביצוע פסק-הדין עד למתן הנימוקים. הצדדים, בהסכמה, רשאים לוותר על מתן נימוקים.</p>	<p>הנמקת פסק-דין</p>
<p>קמג. (1) כתב-ערעור יוגש בארבעה העתקים עבור בית-הדין, ומספר נוסף של העתקים כמספר המשיבים. (2) לכתב-הערעור יש לצרף ארבעה העתקים מפסק-הדין או ההחלטה נשוא הערעור, שאחד מהם יאושר על-ידי מזכירות בית-הדין.</p>	<p>העתקים</p>
<p>קמד. מזכירות בית-הדין הרבני הגדול תשלח העתק כתב-הערעור ונספחיו למשיבים. כל משיב רשאי להגיש תשובה לערעור תוך חמישה-עשר יום מהיום שנמסר לו כתב-הערעור.</p>	<p>תשובה לערעור</p>
<p>קמה. (1) המשיב רשאי להגיש ערעור-נגד תוך חמישה-עשר יום מהיום שקיבל את העתק כתב-הערעור. לאחר מועד זה ניתן להגיש ערעור-נגד רק בהתאם לאמור בתקנה קלט.</p>	<p>ערעור-נגד</p>

<p>(2) כל ההוראות הקבועות בפרק זה לגבי ערעור יחולו גם על ערעור-נגד, פרט להגשת העתקים מפסק-הדין שמערערים עליו.</p>	
<p>(1) אין הערעור מעכב את ביצוע הפסק אשר מערערים עליו, אלא אם יש הוראה כזאת בגוף הפסק או אם החליט על כך בית-הדין הפוסק.</p>	<p>קמו. ביצוע פסק-הדין ועיכובו</p>
<p>(2) החליט בית-דין הפוסק שלא לעכב את הביצוע או שלא נתן את החלטתו תוך שלושה ימים ממועד הגשת הבקשה לעיכוב הביצוע, והדבר הוכח להנחת דעתו של נשיא בית-הדין הרבני הגדול – רשאי החייב לפנות בבקשה לעיכוב הביצוע לבית-הדין הגדול.</p>	
<p>(3) בית-הדין המחליט על עיכוב ביצוע רשאי להתנותו במילוי תנאים, לרבות מתן ערבויות על-ידי מבקש העיכוב.</p>	
<p>(1) בתאריך שנקבע לדיון ישמיע המערער את טענותיו לביסוס הערעור. בית-הדין רשאי לדחות את הערעור מיידית, בלא שהמשיב יידרש להשיב עליו. לא דחה בית-הדין את הערעור מיד, ינהגו כאמור בתקנה קנ.</p>	<p>קמז. שמיעת בעלי-הדין בערעור</p>
<p>(2) בית-הדין הרבני הגדול רשאי להכריע בערעור על סמך החומר שבתיק בלבד, אם הביעו כל הצדדים לערעור את הסכמתם לכך. אולם גם במקרה זה רשאי בית-הדין להחליט בכל עת שיש לשמוע את בעלי-הדין.</p>	
<p>בית-הדין רשאי להורות לבעלי-הדין לסכם את טענותיהם בכתב על הפרשה כולה או על שאלה מסוימת שקבע בית-הדין, בין נוסף על טענות שבעל-פה ובין במקומן, בין שהתחילו בטענות שבעל-פה ובין לפני-כן.</p>	<p>קמח. סיכומים בכתב</p>
<p>קמט. בערעור רשאי מורשה לטעון במקומו של מרשהו ואין וצרך בשמיעת בעל-הדין עצמו ובנוכחותו בבית-הדין, אלא אם כן הורה בית-הדין אחרת.</p>	<p>שמיעת מורשה</p>
<p>קנ. בית-הדין ישמע תחילה את המערער ואחרי-כן את המשיב. בית-הדין רשאי, לפי ראות-עיניו, להרשות למערער לענות בנקודה מסוימת או בנקודות מסוימות על דברי המשיב.</p>	<p>סדר שמיעת הערעור</p>
<p>(1) לא הופיעו הצדדים לשיבה שנקבעה לבירור הערעור לאחר שהוזמנו כדין, רשאי בית-הדין, לפי ראות-עיניו, לדחות את הדיון ליום אחר או למחוק את הערעור.</p>	<p>אי-הופעת בעלי-דין</p>
<p>(2) הופיע המערער ולא הופיע המשיב, לאחר שהוזמן כדין, ולא התברר שהיעדרו בא מסיבה מספקת – רשאי בית-הדין, לפי ראות-עיניו, לברר את הערעור בהעדר המשיב או לדחות את הדיון ליום אחר.</p>	
<p>(3) הופיע המשיב ולא הופיע המערער, לאחר שהוזמן כדין, ולא התברר שהיעדרו בא מסיבה מספקת – רשאי בית-הדין, לפי ראות-עיניו, לדחות את הדיון ליום אחר או לברר את הערעור בהעדר המערער או למחוק את הערעור.</p>	
<p>קנב. אם כן החליט בית-הדין הרבני הגדול על כך בגלל סיבות מיוחדות. קנג. בית-הדין רשאי לדחות את הערעור או לקבלו. רשאי הוא לשנות את פסק-הדין, לבטלו, להוציא פסק אחר במקומו, להחזיר את העניין לבית-הדין שדן או לאותו בית-דין בהרכב אחר או לבית-דין אזורי אחר, לשם דיון מחדש או לשם בירור נוסף או לשם קבלת ראיות או להשלמת נימוקי פסק-הדין.</p>	<p>הבאת עדים והוכחות פסק-הדין</p>
<p>פרק טז: סידור גט</p>	
<p>קנד. בבקשה לגירושין, אף בהסכמת בני-הזוג, יתקיים דיון כמו במשפט רגיל וינתן פסק-דין לגירושין, אך במקום של שכיב-מרע רשאי בית-הדין לסדר את הגט בלי דיון מוקדם.</p>	<p>גירושין בהסכמה</p>
<p>קנה. בדיון, כאמור בסעיף הקודם, יברר בית-הדין את נסיבות המקרה וידרוש הוכחות כפי שימצא לנכון.</p>	<p>דיון בעניין גירושין</p>
<p>קנו. על בני-הזוג להופיע אישית לדיון בפני בית-הדין, אלא אם כן החליט לפטור את שניהם או אחד מהם מהופעה אישית.</p>	<p>הופעת בעלי-הדין אישית</p>
<p>קנז. בקשה לגירושין בהסכמה תכיל שמות בני-הזוג, לרבות שמותיהם הקודמים, שמות ההורים, מקומות הלידה של בני-הזוג ומקום-מגוריהם האחרון, תאריך הנישואין ומקומם, שמות הילדים, גילם ומקום הימצאם, מספרי תעודת זהות ופרטי נישואין קודמים – אם היו כאלה.</p>	<p>תוכן הבקשה</p>
<p>קנח. לא יסודר גט לפני מן פסק-הדין לגירושין, גם בהסכמת בני-הזוג.</p>	<p>מועד לסידור הגט</p>

<p>קנט. (1) הוגשה בקשה משותפת או תביעה לגירושין על-ידי האשה כשבעלה נמצא בחוץ-לארץ, יברר בית-הדין את מעמדם האישי ואת העניינים הכרוכים בגירושין ויעביר את העתק הבקשה לבית-הדין או לרב מוסמך במקום הימצאו של הבעל, כדי להזמין את הבעל, למסור לו את העתק הבקשה או התביעה ולשמוע את תשובתו על הבקשה או התביעה. עם זה יעביר בית-הדין לאותו בית-דין או לרב מוסמך את הפרטים הדרושים לסידור גט בין בני-הזוג.</p>	<p>בקשה לגירושין כשהבעל בחוץ-לארץ</p>
<p>(2) משלוח כתבי בית-דין והזמנות שנעשה באמצעות דואר רשום, ייחשב למסירה כדין.</p> <p>קס. (1) הוגשה בקשה משותפת או תביעה לגירושין על-ידי הבעל כשאשתו נמצאת בחוץ-לארץ, יברר בית-הדין את מעמדם האישי ואת העניינים הכרוכים בגירושין ויעביר את העתק הבקשה לבית-דין או לרב מוסמך במקום הימצאה של האשה כדי להזמין את האשה, למסור לה את העתק הבקשה ולשמוע את תשובה על הבקשה או התביעה. יחד עם זה ידרוש בית-הדין מאותו בית-דין או רב מוסמך את הפרטים הדרושים לסידור הגט.</p>	<p>בקשה לגירושין כשהאשה בחוץ-לארץ</p>
<p>(2) משלוח כתבי בית-דין והזמנות שנעשה באמצעות דואר רשום, ייחשב למסירה כדין.</p> <p>קסא. כל סידור גט ייעשה בבית-הדין. רק במקרים יוצאים-מן-הכלל רשאי בית-הדין להחליט על מקום אחר לסידור הגט.</p>	<p>מקום סידור הגט</p>
<p>קסב. אחרי הגירושין יוציא בית-הדין "מעשה בית-דין" על הגירושין. העתק יימסר לכל אחד מהצדדים.</p>	<p>"מעשה בית-דין"</p>
<p>קסג. נמסר גט שלא במקום כתיבתו, יוצא "מעשה בית-דין" על-ידי בית-הדין שבפניו נמסר הגט.</p>	<p>נמסר שלא במקום כתיבתו</p>
<p>קסד. על-אף האמור בסעיף הקודם, אם מסירת הגט התקיימה בחוץ-לארץ, יוציא בית-הדין בארץ, שלפניו נכתב הגט, "מעשה בית-דין" על הגירושין, אחרי שיוכח לו שהגט נמסר כדין.</p>	<p>נמסר בחוץ-לארץ</p>
<p>קסה. אין מוציאים "מעשה בית-הדין" על גירושין אלא לאחר שהגט נמסר כדין. גם במקרה של גט-זיכוי אין מוציאים "מעשה בית-דין" אלא לאחר שהגט הגיע לידי האשה.</p>	<p>"מעשה בית-דין" בגט-זיכוי</p>
<p>פרק יז: אישור נישואין וגירושין</p>	
<p>קסו. בבקשה לאישור נישואין שאין בידי המבקש אותם תעודת-נישואין מרב מורשה לרישום נישואין או בבקשה לאישור נישואין שנערכו בחוץ-לארץ, יפרט המבקש את שם הרב מסדר החופה והקידושין, שמות העדים, שמות בני-הזוג ומקום-מגוריהם, שמות הוריהם, מקום הנישואין ותאריכם, שמות הילדים שנולדו מנישואין אלו וגילם ושמות בני-זוג קודמים. על המבקש לצרף את כל המסמכים שברשותו הנוגעים לבקשה.</p>	<p>בקשה לאישור נישואין</p>
<p>קסז. (1) בבקשה לאישור גירושין שנערכו שלא במסגרת בתי-הדין הרבניים בישראל או בבקשה לאישור גירושין שנערכו בחוץ-לארץ, יפרט המבקש את שמות הרב או הרבנים מסדרי הגט, שמו, שם הוריו, שם הוריו של בן-הזוג לשעבר, מקום-המגורים המשותף האחרון, מקום הנישואין והגירושין ותאריכיהם ושמות בני-זוג קודמים. על המבקש לצרף את כל המסמכים שברשותו הנוגעים לבקשה.</p>	<p>בקשה לאישור גירושין</p>
<p>(2) הבקשה תועבר לדיון בבית-הדין הרבני הגדול. נשיא בית-הדין הרבני הגדול רשאי להעביר את הדיון בבקשה לבית-דין רבני אזורי.</p>	
<p>קסח. לדיון בבקשה לפי פרק זה יוזמן הצד השני, והבקשה תפורסם בעיתון יומי לפחות שבועיים לפני הדיון. בית-הדין רשאי לדון בעניין גם מבלי שיוזמן הצד השני וכן לפטור את המבקש מחובת הפרסום את הנסיבות מצדיקות זאת.</p>	<p>הדיון באישורים</p>
<p>פרק יח: חליצה</p>	
<p>קסט. בבקשה לסידור חליצה תפרט המבקשת את שמה, שמות הוריה, שם בעלה המנוח, תאריך פטירתו, שמות הוריו, שמות אחי הבעל לפי סדר תולדותם ומקומות-מגוריהם.</p>	<p>בקשה לסידור חליצה</p>
<p>קע. (1) אחרי סידור החליצה יוציא בית-הדין "מעשה בית-דין" על החליצה והעתק ממנו יימסר למבקשת.</p>	<p>"מעשה בית-דין"</p>
<p>(2) החולץ יקבל אישור שימש לו ראייה שחלץ.</p>	
<p>פרק יט: היתר-עיגון</p>	
<p>קעא. הוגשה בקשה על-ידי איש או אשה להיתר-נישואין על היסוד שבן-זוגו מת, תכלול הבקשה</p>	<p>היתר עיגון</p>

<p>את שמו ושם בן-הזוג ושמות הוריהם, מקום הנישואין ותאריכם ומקום-המגורים האחרון של כל אחד מהם. בית-הדין רשאי להחליט על פרסום הבקשה ותאריך שמיעתה, אם ראה צורך בכך. קעב. בקשה להיתר-נישואין בקשה לביורור זיקת ייבום תהא בהתאם לאמור בסעיף הקודם.</p>	<p>ביורור זיקת ייבום</p>
<p>פרק כ: היתר-נישואין</p>	
<p>קעג. בבקשת בעל להתיר לו לישא אשה על אשתו יהיו מהלך הדיון ופסק-הדין כבכל משפט רגיל.</p>	<p>הדיון בבקשה</p>
<p>קעד. (1) פסק-דין להיתר-נישואין יועבר לאישורו העקרוני של נשיא בית-הדין הרבני הגדול. (2) זקוק היתר-נישואין לחתימת מאה רבנים, תעביר מזכירות הרבנות הראשית לישראל את ההיתר, אחרי אישור עקרוני של נשיא בית-הדין הרבני הגדול, למאה רבנים לשם חתימה. לאחר-מכן יוחזר ההיתר לבית-הדין האזורי לביצוע התנאים שבהיתר. (3) היתר-הנישואין אינו בר-ביצוע אלא לאחר שיקבל אישור סופי מנשיא בית-הדין הגדול.</p>	<p>אישור נשיא בית-הדין הגדול</p>
<p>קעה. המזכירות תחזיר את ההיתר, כאמור בסעיף הקודם, לבית-הדין הפוסק, לשם מתן צו הדרוש לביצוע פסק-הדין להיתר נישואין.</p>	<p>צו לביצוע</p>
<p>קעו. (1) בעל המגיש בקשה להתיר לו לישא אשה על אשתו על יסוד טענה שאשתו חולה במחלת-רוח, יפרט בבקשתו מקום הנישואין ותאריכם, מקום-מגוריהם, אם יש להם ילדים או לאחד מהם, שמותיהם וגילם, תקופת מחלתה, מי הוא האפוטרופוס שלה, אם יש לה, ומי הם קרוביה הקרובים אליה ביותר הנמצאים בארץ. (2) אין לאשה אפוטרופוס, לא ידון בית-הדין בבקשה לגופו של העניין אלא לאחר שבית-הדין ימנה לה אפוטרופוס שייצג אותה בפניו ויגן על זכויותיה. (3) בית-הדין, בדונו על דבר מינוי אפוטרופוס על האשה, יחליט את מי להזמין לישיבה ואם לפרסם את דבר הדיון בעניין המינוי. (4) הודעה על הדיון תישלח לאפוטרופוס הכללי.</p>	<p>היתר בנשתטית</p>
<p>קעז. לא יורשה איש לשאת אשה על אשתו אלא אם קיבל פסק-דין להיתר-נישואין מבית-דין בישראל, כאמור לעיל. אולם אם קיבל בעל היתר-נישואין בחוץ-לארץ בהיות בני-הזוג תושבים שם, רשאי בית-הדין, על סמך נימוקים מיוחדים שירשמו, לתת פסק-דין להיתר-נישואין על סמך ההיתר מחוץ-לארץ, כאמור לעיל, באישור נשיא בית-הדין הרבני הגדול.</p>	<p>היתר שניתן בחוץ-לארץ</p>
<p>פרק כא: אישור צוואות, עזבונות, אפוטרופוס</p>	
<p>קעת. הוגשה בקשה לאישור צוואה מחיים, יאשר אותה בית-הדין אם מצא שנעשתה כדין. העתק הצוואה יישמר בתיק בית-הדין.</p>	<p>אישור צוואה מחיים</p>
<p>קעט. (1) בבקשה לאישור צוואה אחרי מות המצווה, על המבקש להגיש העתק מהצוואה ולפרט את שם המצווה, מקום מסירתה ותאריך המסירה, שמות היורשים והנהנים הידועים לו תוך ציון מענם כשהם ידועים לו. אם הצוואה היא צוואת שכיב-מרע בעל-פה, על המבקש לציין, נוסף על האמור לעיל, את תאריך הצוואה ומקום עשייתה, תוכנה ועדיה. (2) הבקשה תוגש בצירוף טופס שייקבע לפי תקנה ריא.</p>	<p>בקשה לאישור צוואה לאחר מיתה</p>
<p>קפ. לאחר שייקבע תאריך לדיון בבקשה, יודע ליורשים הידועים על הבקשה ותאריך הדיון בה. מסירת ההודעה, כאמור, תהא בדרך מסירת הזמנות לדיון. נוסף על כך תפורסם הבקשה ותאריך הדיון בה בשני עיתונים יומיים לפחות חמישה-עשר ימים לפני הדיון; בית הדין רשאי לוותר על פרסום בעיתון אם הוא רואה סיבה לכך.</p>	<p>הודעות ליורשים ופרסום</p>
<p>קפא. (1) בבקשה לצו-יירושה או לפסק-דין לקביעת היורשים וחלקיהם בעיזבון, על המבקש לפרט את שם המוריש, ומקום פטירתו וזמנה, שמות היורשים ומקומות-מגוריהם ויחס הקרבה שלהם אל המוריש. (2) הבקשה תוגש בצירוף טופס שייקבע לפי תקנה ריא.</p>	<p>בקשה לקביעת יורשים וחלוקת ירושה</p>
<p>קפב. בבקשה למינוי מנהל-עזבון או אפוטרופוס בקשה לעזבון חלות ההוראות שבסעיף קעת. על המבקש לפרט בבקשה גם את נכסי העזבון וחובותיו.</p>	<p>בקשה למינוי מנהל או אפוטרופוס לעזבון</p>
<p>קפג. (1) בבקשה למינוי אפוטרופוס על קטן או על רכושו יפורטו גילו של הקטן, מקום</p>	<p>בקשה למינוי אפוטרופוס לקטן</p>

הימצאו, שמות קרוביו, מהם נכסיו, לרבות זכויות וחובו, ובפיקוחו של מי הנכסים נמצאים. הוצע בבקשה שם האפוטרופוס, יפרט המבקש את גילו של האפוטרופוס, מעמדו, משלח-ידו וקרבתו לקטן.

- (2) לאחר שייקבע תאריך הדיון בבקשה, יחליט בית-הדין את מי להזמין לשיבה.
 (3) בית-הדין רשאי להחליט, אם רואה צורך בכך, לפרסם בעיתון יומי את הבקשה ותאריך הדיון בה.
 (4) בית-הדין ישאל גם את פי הקטן, אם יראה שלפי גילו והבנתו יש מקום לכך.

קפד. בכל עניין הנדון בפני בית-הדין שקטן צד בו, רשאי בית-הדין למנות אפוטרופוס אשר יגן על זכויותיו.

אפוטרופוס לקטן לצורך הדיון

קפה. (1) בבקשה למינוי האפוטרופוס על נכסי נעדר יפורטו שם הנעדר, מאימתי נעדר, נסיבות היעדרו, רכושו וקרוביו.

אפוטרופוס על נכסי נעדר

- (2) לאחר שייקבע תאריך הדיון בבקשה, יודע לקרובים הידועים על הבקשה ותאריך הדיון. מסירת ההודעה, כאמור, תהא בדרך של מסירת הזמנות לדין.
 (3) נוסף על כך תפורסם הבקשה ותאריך הדיון בה באחד העיתונים היומיים בארץ, לפחות חמישה-עשר ימים לפני הדיון. בית-הדין רשאי להחליט על פרסום נוסף כפי שימצא לנכון או לוותר בכלל על הפרסום, אם הוא רואה סיבה לכך.

קפו. בקשה למינוי אפוטרופוס או מנהל עיזבון נוסף או במקום אלה שחדלו לכהן בתפקידם תכלול את העובדות לביסוסה, בית-הדין יחליט את מי להזמין לשמיעת הבקשה ואם יש צורך בפרסום הבקשה ויקבע את תאריך הדיון בה.

מינוי אפוטרופוס אחר או נוסף

פרק כב: הקדשות

קפז. (1) בבקשה לכינון הקדש לתורה, למצווה או לצדקה, על המבקש לציין את פרטי הנכס המוקדש, מטרת ההקדש ודרכי הנהלתו.

בקשה לכינון הקדש

- (2) העתק מהבקשה יישלח למפקח על ההקדשות, שמונה לפי תקנה קצ.
 קפת. בית-הדין יחליט על כינון ההקדש ויוציא שטר-הקדש בהתאם לכך.

החלטה על כינון ושטר-ההקדש שיפוט ופיקוח של בית-הדין

קפט. (1) השיפוט והפיקוח בענייני ההקדש והנהלתו הם בידי בית-הדין שבפניו כונן ההקדש.
 (2) השיפוט והפיקוח בענייני ההקדש והנהלתו שלא כונן לפני בית-דין רבני – והוא נתון לשיפוטו של בית-הדין הרבני – יהא בידי בית-הדין שבשטח שיפוטו כונן ההקדש.

קצ. (1) נשיא בית-הדין הרבני הגדול ימנה מפקח על ההקדשות.
 (2) המפקח יבדוק את ניהול ההקדשות על-ידי האפוטרופוסים, ויפנה לבית-הדין כתובע בעניינים אלה בכל מקרה שיראה צורך בכך.

מפקח על ההקדשות

(3) ההוראה שבסעיף זה אינה באה לגרוע מכוחו של כל אדם בענייני הקדשות, שיש לו מעמד לפי הדין.

קצא. בית-הדין רשאי לפסוק למפקח שכר-טרחה מנכסי ההקדש בהתאם לשיקול-דעתו.

שכר המפקח

פרק כג: דינים-וחשבונות

קצב. (1) במינוי או באישור מינויו של אפוטרופוס, לרבות מנהל עיזבון ומנהל הקדש, על-ידי בית-הדין, ידרוש בית-הדין פירוט הרכוש הנמסר לאפוטרופוס. דרך הגשת הפירוט, מועד ההגשה ואופן אימות הפירוט ייקבעו על-ידי בית-הדין.

פירוט הרכוש הנמסר לאפוטרופוס

(2) אחרי אימות הפירוט יוציא בית-הדין שטר פירוט הרכוש, שהעתק אחד ממנו יישמר בתיק בית-הדין והעתק יימסר לכל אחד מהאפוטרופוסים.

קצג. אפוטרופוס כאמור חייב למסור דין-וחשבון לבית-הדין בהתאם לנקבע בצו המינוי או בשטר-ההקדש ובכל עת שיידרש לכך על-ידי בית-הדין.

מסירת דין-וחשבון

קצד. אפוטרופוס שברצונו לעשות מעשה אשר לפי הדין עליו לקבל רשות מבית-הדין לעשותו, יגיש לבית-הדין בקשה בכתב לכך ויציין בה את פרטי המעשה והנימוקים המחייבים את עשייתו.

רשות בית-דין לפעולות

פרק כד: אימוץ

קצה. בבקשה לאימוץ יפרט המבקש את שם המיועד לאימוץ, שמות הוריו, גילו, מקום הולדתו

בקשה לאימוץ

ומקום הימצאו, את הפרטים האישיים והמשפחתיים של המבקש ואת יחס קרבתו אל המיועד לאימוץ וכן כל מסמך כפי שיתבקש.	שמיעת הבקשה
קצו. בית-הדין ישמע את המבקש, בן-זוגו, הורי המועמד לאימוץ וכן אותם אנשים שבית-הדין ימצא לנכון.	שאלת פי המועמד
קצו. בית-הדין ישאל גם את פי המועמד לאימוץ, אם יראה שלפי גילו והבנתו יש מקום לכך. קצת. בית-הדין לא יחליט על האימוץ אלא לאחר תקופת-ניסיון שבה יהיה המועמד לאימוץ אצל המאמץ. משך התקופה ייקבע על-ידי בית-הדין בכל מקרה ומקרה לפי הנסיבות.	תקופת-ניסיון
קצט. בית-הדין יברר את נסיבות המקרה תוך הסתייעות בחוות-דעתו של פקיד-הסעד אחרי שקבע כי האימוץ הוא לטובת המיועד לאימוץ, יקבל בית-הדין את התחייבות המבקש לפי הדין, יחתימו על שטר-האימוץ ויוציא תעודת-אימוץ.	בירור הבקשה
ר. בית-הדין יעביר לרבנות הראשית לישראל הודעה על כל תעודת-אימוץ שהוצאה. ההודעה תכיל את הפרטים האישיים של המאמץ והמאומץ.	הודעה לרבנות הראשית
פרק כה: גיור	
רא. (1) בבקשה לגיור יפרט המבקש את שם המיועד לגיור, שמות הוריו, גילו, דתו, מצבו המשפחתי, משלח-ידו, מקום הולדתו ומקום מגוריו, על המבקש לציין גם אם הוגשה על-ידו בעבר בקשה לגיור בארץ או מחוצה לה, ואם כן – היכן הוגשה הבקשה.	בקשה לגיור
(2) הוגשה בקשת גיור על-ידי תייר, תושב ארצי או עולה חדש שבארץ-מוצאם מצויה רבנות מוכרת – תפנה מזכירות בית-הדין לאותה רבנות לבירור אם בקשת גיור של המבקש טופלה על-ידיה; ואם ניתנה החלטה – מה היתה אותה החלטה ומהם נימוקיה.	
(3) הוגשה בקשה לאישור גיור שנעשה מחוץ לישראל, או בישראל על-ידי בית-דין לא מוכר – תעביר מזכירות בית-הדין את תעודת-הגיור שאותה מבקשים לאשר, לאישור הרבנות הראשית.	
(4) מזכירות בית-הדין תעביר העתק של כל בקשת גיור ושל החלטה סופית בבקשה לידיעת הרבנות הראשית לישראל.	
רב. בית-הדין ידון בבקשה רק אחרי עבור שנים-עשר חודש מיום הגשתה. במקרים מיוחדים רשאי בית-הדין לקצר את התקופה למועד שייקבע.	מועד הדין
רג. נוכח בית- הדין בכנותו של המבקש ובכוננות לקיים תורה ומצוות, יגוייר המבקש לאחר שילמד עיקרי הדת ויעמוד בבחינות על כך. לאחר הגיור יוציא בית- הדין "מעשה בית- דין" על הגיור. העתק יימסר למבקש, והודעה על הגיור תימסר לממונה על המחוז להוצאת תעודת- המרה.	לימוד יהדות ומעשה הגיור
פרק כו: הוראות שונות	
רד. (1) בחישוב הזמנים שנקבעו בתקנות אלה, לפי מעשה פלוני, אין מביאים בחשבון את יום המעשה עצמו.	חישוב זמנים
(2) במקום שמדובר בתקנות אלו במסירת הודעה, פסק-דין, צו, הזמנה וכל כתב בית-דין, והמסירה היא באמצעות הדואר – רואים את כתב בית-הדין כנמסר שלושה ימים לאחר המשלוח.	
(3) במקום שמדובר בתקנות אלו במסירת הודעה, פסק-דין, צו, הזמנה וכל כתב בית-דין, והמסירה היא באמצעות הדואר – רואים את כתב בית-הדין כנמסר שלושה ימים לאחר המשלוח.	
רה. בית-הדין רשאי בכל עת לתקן טעות סופר בבחינת פליטת קולמוס או השמטה מקרית, שנפלה באיזה הליך משפטי שהוא. התיקון ייעשה ביוזמת בית-הדין עצמו או על-פי בקשת אחד הצדדים. דין ההחלטה לתיקון כדין כל החלטה אחרת ותשא את תאריך התיקון. העתק ההחלטה יועבר לבעלי-הדין, אלא אם כן בית-הדין יראה שאין צורך בכך.	תיקון טעות סופר
רו. (1) תיקי בית-הדין ניתנים לעיון רק לצדדים או לבאי-כוחם ורק בזמן שהעניין תלוי ועומד, לרבות אם העניין מצוי בערעור או ניתן לערעור.	עיון בתיקים
(2) כעבור התקופה האמורה, או לגבי אדם שאינו צד בעניין, רשאי בית-הדין להרשות את העיון בתיק אם יראה כי למבקש יש עניין צודק בדבר.	
(1) כל צד רשאי לקבל העתק של כל החלטה או פסק-דין שניתנו בעניינו.	קבלת העתקים

(2) פרט לאמור בס"ק (1), יחולו על העתק או קבלת העתקים מאושרים ההוראות שבסעיף הקודם.	
רח. העיון בתיק או ההעתקה יהיו בין כותלי בית-הדין ובמעמד פקיד בית-הדין, אלא אם כן הורה בית-הדין אחרת.	עיון והעתקה בפיקוח
רט. צד המוסר מסמך לתיק, יוכל לקבלו בחזרה רק ברשות בית-הדין. בית-הדין רשאי להתנות את החזרת המסמך בהשאת העתק ממנו.	החזרת מסמכים
רי. בהסכמת הצדדים רשאי בית-הדין להחליט על השמדת החומר שבתיק או חלק ממנו. החלטה זו תינתן בכתב ותישאר בתיק.	השמדת חומר
ריא. (1) חבר דייני בית-הדין הרבני הגדול יקבע נוסחאות ל"מעשה בית-דין" לגירושין, לחליצה, לגרות; וכן נוסח הרשאה לגט על-ידי שליח, נוסח לשטר-אימוץ ולתעודת-אימוץ, נוסח לכתב הרשאה למורשה ונוסחאות לטפסים אחרים לשימוש בבתי-הדין, כפי שימצא לנכון.	קביעת נוסחאות וטפסים
(2) לטפסים שיוכנסו לשימוש על-ידי הנהלת בתי-הדין הרבניים יהיה תוקף מחייב, בנושאים שייקבעו על ידה, כל עוד לא הותקנו טפסים כאלה על-ידי חבר דייני בית-הדין הרבני הגדול.	

הרב מרדכי אליהו
הרב הראשי לישראל
הראשון-לציון
נשיא בית-הדין הרבני הגדול

הרב אברהם א' כהנא-שפירא
הרב הראשי לישראל,
נשיא מועצת הרבנות הראשית